

LBRIS

We know
books

M.C. SIMON

EȘTI SRIITOR!

Scapă de Frică

Ghid Practic

Editura QUARTO

București, 2021

CONȚINUT

1. Capitolul 1

De la Cititor la Scriitor... sau... Calea către Carte	13
Puțini sunt cei care cunosc povestea mea	19
Când mi-am dat seama că eram egoistă	31

2. Capitolul 2

Atunci când momentul îți dă energia de care ai nevoie	35
Nu e vorba de loterie, ci de strategie	46

3. Capitolul 3

Nimic nu-ți stă în cale atunci când vrei cu adevărat să scrii	
PRIMA TA CARTE	51

4. Capitolul 4

Mica ta comoară... Cei 43 PAȘI pe care trebuie să-i parcurgi	
ca să scrii CARTEA TA!	65
Viața își urmează cursul.....	68
Înainte de scrierea cărții	74
În timpul scrierii cărții	92
După scrierea cărții	98

5. În loc de final	107
6. Despre Autoare	113
7. Linkuri utile pentru scriitori	119
8. De la autoare	123

Salutări, dragul meu viitor Autor!

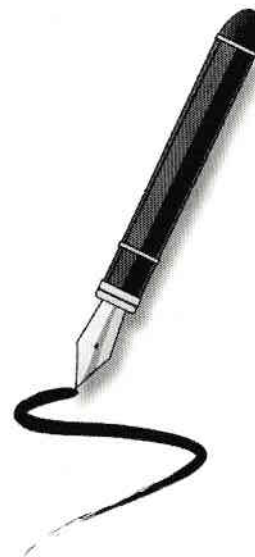
*Sunt M.C. și... misiunea mea este să te ghidez pe
calea către prima ta carte.*

*Te invit, deci, să descoperi cum să scrii prima ta
carte când ești prea ocupat și nici încredere în tine nu
ai.*

CAPITOLUL 1

De la Cititor la Scriitor... sau...

Calea către Cartea Ta

Bine te-am găsit, drag autor aspirant!

Sunt M.C. (forma scurta de la Mirela-Carmen), un inginer cu multiple pasiuni. Un inginer pe care iubirea l-a transformat în scriitor.

Viața a dovedit de multe ori că fiecare avem o carte în noi.

Și eu o am. Și TU o ai.

Lipsa timpului liber, teama de critici, lipsa de stăpânire a tehnicilor de scriere, frica de necunoscut, necunoașterea scurtăturilor pe care le poți urma, îndoiala în propriile puteri și în talent... toate acestea sunt doar scuze pe care rațiunea ni le scoate în cale.

Rezultatul este... pe măsură. Amânarea momentului în care, cu adevărat, începi să scrii prima ta carte.

Te asigur că, doar de tine depinde ca aceasta să vadă lumina tiparului. Așa cum a depins și de mine cu câțiva ani în urmă.

Astăzi, când cineva mă întreabă cum reușesc să scriu atât de mult și în special cum reușesc să scriu repede, invariabil răspund astfel:

„Creez un plan clar al cărții mele, al articolului, al documentului, capitol cu capitol, al unghiurilor de abordare, al punctelor principale pe care doresc să le includ în fiecare capitol. Cu cât intru mai adânc în această planificare, cu atât voi avea mai puțin de scris atunci când... scriu.”

Și totuși, este lesne de observat că, foarte mulți scriitori aflați la primii pași ai acestei arte-pasiuni minunate, se blochează încă de la primul lor draft. Iar dacă îi întrebi care sunt etapele pe care le-au parcurs, este ușor să-ți dai seama de ce au eșuat.

Mai ales dacă... la rândul tău... ai trecut prin aceleași frustrări, temeri și blocaje.

Când, în 2014, am participat la întâiul concurs oficial de scris, am fost pentru prima oară sigură că mă aflu pe drumul cel bun.

Momentul revelației a coincis cu cel în care... am aflat că m-am clasat pe primul loc al „podiumului”.

Trecuseră doar câteva luni de când hotărâsem ca, dintr-un cititor pasionat, să devin scriitor „profesionist”.

De ce hotărâsem de-abia atunci și care au fost motivele mele, o să aflu în cele ce urmează.

Dar, până ajung la momentul și motivele ce m-au determinat să aleg calea către prima carte scrisă, **trebuie să-ți fac o confesiune.**

LBRIS

We know
books

I'm guilty.

Admit.

Așa... mai pe limba noastră... recunosc că sunt vinovată!

Sunt o cititoare înrăită. Citesc de când mă știu.

Probabil că, la câteva secunde după ce am pătruns în această lume, am început să citesc în sufletul mamei. Mai târziu, citeam mințile copiilor cu care mă jucam. A venit momentul în care citeam în cafea, citeam în palmă, în rune, în tarot... uite așa citeam orice, oriunde, oricând.

Și, acest citit – obiectul pasiunii mele – mă făcea să sar precum un purice de colo colo. Printre toate acele feluri de citit. Fiecare, pe rând, mă pasiona o bucată de vreme, după care... gata. Ușa închisă, și fuga la alt mod de a citi. Unul mai „tare” ca altul.

Anii au trecut, dar, în tot acest iureș al cititului și al topăitului printre metode de citit, una singură s-a lipit cu adevărat de inima, rațiunea și sufletul meu. Cititul cărților.

Citeam, devoram cărțile, precum un gurmând get-beget.

Puțini sunt cei care cunosc povestea din spatele acestui citit.

Când, în jurul vârstei de 5 ani, am avut prima premoniție sub forma unui vis, nu mi s-a părut nimic important. Mă visam bătrână, cu părul alb, scriind. Cărți.

Dar... visul s-a repetat cu insistența pe parcursul a câtorva nopți... consecutive. Atunci, mândră nevoie-mare, mi-am anunțat solemn familia ca... „Eu mă fac scriitoare”. Le-am povestit chiar și visul.

Dar... șoc... nimeni nu părea să fie impresionat de visul meu. Și asta a cam răvășit inima mea de copil.

Le-am povestit și prietenilor de joacă. Și iar șoc... aceștia au răs. Durerea părea să-și instaleze tentaculele în inima mea.

Dar... nu durerea era principalul inamic al meu, ci... faptul că, reacțiile celor în care aveam încredere, de care se izbise premoniția mea... au reușit să-mi zdruncine încrederea în mine și în visul de a deveni scriitoare.

Și... nu știu în care moment... mi-a intrat în cap că nu am talent să scriu.

La o vârstă la care nici măcar nu știam să scriu. Singurele semne pe care le scriam erau pe peretele dormitorului propriu, spre disperarea părinților.

Așa că... peste ceva vreme, în mintea mea de copil și-a făcut loc o pasiune.

Cititul.

Anii au trecut și am apucat calea ingineriei. În paralel, mi-am continuat și aprofundat pasiunile legate de tot ce ținea de latura esoterică și spirituală a vieții.

Asimilam informație după informație, sentiment după sentiment... în așteptarea momentului în care visul meu din copilărie ar fi devenit realitate. Vis care... din când în când... se repeta.

Încet, încet am ajuns un fel de mic „maestru” în păcălirea timpului. Părea că ziua avea mai multe ore în cazul meu. Împărțită între multiple activități și timpul petrecut cu fetița mea, în calitate de mândră și fericită mamă singură, totul mergea uns ca pe roate.

Apucasem deja o cale minunată... aceea de căutare a semnificației vieții.

Și asta, până într-o zi în care mi-am întâlnit jumătatea.

Mai bine spus... reîntâlnit. Era unul din acei copii din cartierul meu.

De aceasta data însă, se afla pe undeva prin cealaltă emisferă a planetei, la o distanță de 10 ore pământene.

Adică, terestre.

Fix la acea distanță hotărâseră părinții lui să se mute când acesta era încă micuț.

Dar, iubirea este iubire. Și-mi cuprinsese întreaga ființă.

Ca atare, când el dormea, îi scriam. Și, pentru ca eram un cititor înveterat, îmi puneam pe hârtia

virtuală toată „deșteptăciunea” acumulată de-a lungul vremii.

Cu intenția evidentă de ... „a-l da gata”.

Iar asta până într-o zi când... probabil sătul de atâtea citit... jumătatea mea îmi spune:

„MC, de ce nu te faci scriitor?”

Am zâmbit eu cam strâmb, pentru că, evident, nu-mi pierdusem capacitatea de a citi și mințile oamenilor, cu atât mai mult a propriei jumătăți.

Dar... mi-am zis... s-o fac și pe asta. Însă, nu doar ca fapt divers. Ci, cu un motiv imbatabil.

Iubirea!

În general, sunt o fire foarte practică. Poate este o deformare profesională căpătată în timp ce-mi exercitam meseria de inginer.